

Napra pontosan meg lehet határozni, mióta szerelmese a sportnak. Ez ugyanis a születése napja. Ha van is ebben némi túlzás, az biztos, Hogy amióta az eszét tudja, a sport a benne rejlő történetekkel és személyiségekkel együtt mindig is vonzotta. Később ehhez társult, hogy beleesett az írásba is, ami lényegében meg is határozta a sorsát.

Előbb még művelődésszervezőként szerzett diplomát a Janus Pannonius Egyetemen, majd több helyen és több munkakörben dolgozott, ám ezeket csupán átmeneti megoldásoknak tekintette. A fordulat a barcelonai olimpia évében, 1992-ben, a játékok előtt következett be. Az egyik gimnáziumi osztálytársa és azóta is az egyik legjobb barátja, aki történetesen az MTI-ben dolgozott, pontosan tudta, mi a barátja leghőbb vágya, és amikor éppen felszabadult egy hely a távirati iroda sportszerkesztőségében, szólt neki, itt a lehetőség. Ő pedig kapva kapott rajta –így teljesült az álma, és lett sportújságíró.

A másik nagy pillanat 2003-ban következett be, ő lett a szerkesztőség vezetője. Határozott, de rugalmas vezető. Precíz, jó érzékkel szelektál a hírek között, gyorsan reagál, jó taktikai érzékkel él túl változásokat, emberi és szakmai tulajdonságai nem adnak ellene támadási felületet, ráadásul egyben tart egy nehezen egyben tartható szerkesztőséget. Emellett az atlétika, a sakk és a vitorlázás avatott szakértője, és persze a nagy szerelem a futball, amelyet azóta űz kedvtelésből, amióta járni tud, bár egészen fiatalon igazolt birkózó és asztaliteniszező volt.

Cseppet sem mellékesen 2003-ban a tagság megválasztotta a MSÚSZ főtitkárának, tizenkét évig töltötte be ezt a tisztséget, ha valaki, akkor én, a korábbi elnök tudom, mennyi odaadással és mennyire megbízhatóan.

Az MTI-ben dolgozó kollégák szürke háttérmunkások, de őt ez nem zavarja. Az irodalmi vénáját érvényesítve több novellája és verseskötet is megjelent, alapítója és munkatársa az Aqua Magazinnak, ezek jól kiegészítik azt, amit a hivatásában csinál nap mint nap. Az MTI-ben mindenre rálát, elsőként értesül a hírekről, és ez a számára csodás. Mindig a hírek vonzották, az, hogy a történeteket miként lehet legfeljebb két mondatban megfogalmazni úgy, hogy azokban minden benne legyen.

Számára tehát ami itt most elhangzott, nem több pusztá locsogásnál. Ha ő írta volna, bizonyára így hangzana: A Magyar Sportújságírók Szövetsége Feleki-díjat adományozott Ambrus Gábornak, az MTI sportszerkesztőség vezetőjének, a MSÚSZ korábbi főtitkárának.

És ez a lényeg.

A Magyar Sportújságíró Szövetség egyik idei Feleki-díjasa, Ambrus Gábor (MTI Sportszerkesztőség, vezető).

Írta és elmondta: Pajor-Gyulai László, a Magyar Nemzet sportrovatának munkatársa.

Hasonló alkalmakkor gyakran megesik, hogy a laudáló saját élményei, tapasztalatai alapján méltatja a díjazottat. Ha ez hiba, én sem kerülhetem el, mert akiről beszélek, csak másodsorban kollégám, elsősorban inkább barátom. Hosszú éveken át több időt töltöttünk együtt, mint a családukkal, mert összefűzött minket valami különleges: a magyar sport már-már örült szeretete.

Ez alakította a napjainkat, az életünket. A körmendi kosárlabdától a debreceni kézilabdáig mindent fogyasztottunk, jártuk az országot, a világot. Este beültünk az autóba, átvezettük az éjszakát, megesett, hogy szűz havon, betoppantunk valahova egy meccsre, tudósítottunk róla, aztán irány haza. Illetve, ha lehetett, útközben még beiktattunk valahol egy-egy sporteseményt. Egyszer este 11-kor indultunk Budapestről Barcelonába, de tíz perc múlva rommá törtük az autót az Erzsébet híd lábánál. Hazavánszorogtunk, de másnap azonnal újrakezdtük az út szervezését, mert az Újpest remélt vízilabda BL-győzelmét nem hagyhattuk ki. Sőt, ha már ott jártunk, még átruccantunk valahogyan Valenciába, a Debrecen női kézilabda kupaelődöntőjére.

Nem munkánk, pénzkereseti forrásunk, hanem életformánk volt a sportújságírás. Testközelben éltünk a magyar sporttal, klasszis sportolóinkkal, kollégámban ugyanakkor mindvégig megvolt az a természetes távolságtartás az események és a szereplők szemlélésekor, értékelésekor, ami a többségből, így belőlem is olykor hiányzott.

Mindenről markáns és nehezen megingatható véleménye volt, ebből számos vitánk akadt. Ugyanakkor nagyon tudott tűrni is. Ezt nevezhetnénk szakmai alázatnak, de ez kissé általános kifejezés, számomra azt jelenti: a nagy és végső célt soha nem keverjük össze az eszközökkel, nem áldozzuk fel azokért. A díjazott több mint húsz évet dolgozott egy rovatban két olyan öntörvényű, jó nevű kollégával, akik majdnem tíz évvel voltak idősebbek nála, ebben a mezőnyben jobbra be kellett érnie a bronzéremmel. Ráadásul a labdarúgáson kívül minden sportág, a publicisztikán kívül minden műfaj hozzá tartozott. Lehetetlen küldetés, elvárás, ő mégis folyamatosan megfelelt neki.

Egy szint alatt soha nem írt. Viszont csak magamutogatásból nem kreált a középsterű, dögunalmas meccsből eredetieskedő történeteket. Nem a

szavakat fűzte, hanem a gondolatokat. Kiemelkedő írásait kiemelkedő teljesítményekre, személyiségekre tartogatta. Mint az a típusú sportoló, aki a vb-döntőn futja a legjobb formáját.

Érdekes, múlt időben beszélek róla, pedig nem öreg ember, örökifjú, nem tette le a lantot, csak más hangszerre, vagy inkább karmesteri pálcára cserélte. A napi újságírásból kiszállva megalapított egy olyan átfogó utánpótlásportált, amellyel tulajdonképpen közszolgálati tevékenységet lát el, saját közegében nagyon megbecsülve. A magyar sport egésze talán nem díjazza értékének megfelelően e tevékenységet, ezért most nekem is külön öröm ez az elismerés.

Az utánpótlás nevelést saját családjában is példa értékűen műveli. Egyik fia, hozzá hasonlóan, asztaliteniszező lett, a másik újságíró. Ő, azaz Vince egyszer kicsi korában kijelentette, olyan erős szeretne lenni, mint apa. Azt feleltem, helyes, nincsenek a gyerekek elérhetetlen céljai. Bezzeg, ha azt mondaná, olyan újságíró szeretne lenni, mint apa, az már igazi kihívás.

Azt kívánom mindannyiunknak, hogy ez is valóra váljon!

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Feleki-díjasa, Bruckner Gábor (utanpotlassport.hu, ügyvezető-főszerkesztő).

Írta és elmondta: Ballai Attila, a Mediaworks sportfőigazgatója.

Saját Facebook-oldalán szabadúszó újságíróként határozza meg jelenlegi státusát. Ám, ha tovább szörfözünk a világhálón, másutt újságíró-írónak, megint másutt közíró-publicistának titulálják. Ez is pontosan érzékelteti, milyen sok arca van Csinta Samunak. Ahogy a szakmai életútja is ezer színű, amely Sepsiszentgyörgyről indulva, az anyaországot érintve, visszakanyarodott Erdélyországba.

Ha nem lett volna már kisgyerekként szemüveges, talán a szentgyörgyi csapatban gólfelelős édesapja nyomdokába lépve ő is csatárként riogatja az ellenfeleket, vagy ha daliásabb alkat, akkor nemcsak ifistaként tartozik korosztálya legjobb sprinterei közé. Így azonban a pályáról felült a lelátóra, és sportújságíróként épített fel jeles karriert. Mivel a kilencvenes évek elején a Bálint György Újságíró-iskolában szerzett diplomát, pályafutása Budapesten indult. Értő és szakértő tudósítója volt a szívének oly kedves atlétikának éppúgy, mint például a kézilabdának, a jégkorongnak vagy éppen a kosárlabdának.

Ám 1999-ben családjával úgy döntött, itthonról hazaköltözik, azaz visszatért Erdélybe, ahol közéleti újságíróként, lapszerkesztőként teljesedett ki a pályája. Írásai szerencsére azóta sem hiányoznak az anyaországi lapok hasábjairól sem, az egyéb aktualitások mellett a romániai magyar sportot alaposan ismerő, s ha szükségét érzi, szeretettel kritizáló publicisztikái hetente olvashatók a Nemzeti Sport második oldalán, míg riportjai, politikai elemzései többek között a Magyar Nemzet hasábjain.

Egy idő után azonban már többre vágyott a napi történések rögzítésénél–történelmi idők és személyiségek krónikásául szegődött. Első könyve, az erdélyi arisztokraták történetéről 2015 tavaszán megjelenő Erdély újranevesítői sikere egyértelművé tette számára, hogy tovább kell járnia ezen az úton, s azóta már több kötetes íróvá avanszált. E körben a zágoni születésű, román színekben négyszeres olimpiai bajnok tornász, Szabó Kati életéről szóló, Az ötödik szer című életregényével visszakanyarodott a sport világához is.

Csinta Samu nyughatatlan kísérletező kedvét jelzi, hogy 2008-ban harcba szállt szülővárosában a polgármesteri posztért (utóbb kellő öniróniával azt mondta, Sepsiszentgyörgy és ő maga is jobban járt, hogy vetélytársa lett a befutó), 2018-ban pedig tett egy kirándulást a sportirányítás világában, és egy évre elvállalta Háromszék székvárosának futballklubja, az azóta számos remek sikert elkönyvelő Sepsi OSK sportigazgató állását.

S itt van legutóbbi, irigylésre méltóan szép vállalása, hogy –miként azt közösségi oldalán maga is megírta –augusztus 21-i, hatvanadik születésnapja megkoronázásaként immár negyedszer is boldog édesapának mondhatja magát; a kerek évfordulóhoz és a kis Anna születéséhez utólag is gratulálunk.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Feleki-díjasa, Csinta Samu(szabadúszó újságíró).

Írta és elmondta: S. Tóth János, a Nemzeti Sport vezető szerkesztője, az MSÚSZ elnökségi tagja.